

Onmacht

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Yvonne Doorduyn

Onmacht

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5083 2

© 2020 Yvonne Doorduyn

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagillustratie © Rekha Garton / Arcangel Images

Foto auteur © Ruud Pos

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Martijn, Jelle en Emy

1

Daar was ze. Na al die jaren stond ze voor mijn deur en drukte ze op de bel. Een enkel mailtje was genoeg geweest: ik was gezwicht. Sterker, ik had het fijn gevonden dat ze weer contact opnam.

In de beginjaren had ik haar nog regelmatig op Facebook opgezocht. Ze maakte mooie reizen, had een knappe zoon gekregen. Hij moest zes zijn inmiddels, net zo oud als Felix zou zijn geweest. Al op zijn vierde had hij stralend van trots op een olifant in Thailand gezeten. Hij leek op haar: dezelfde warme donkerrode krullen, dezelfde felblauwe ogen.

Ik liep naar de voordeur en wierp een blik in de spiegel. Pasten de kleren bij wie ik nu was? Of pasten ze meer bij wie ik voor haar wilde zijn? Ik had lang voor mijn kast gestaan, teruggedacht aan de keren dat we als pubers samen waren gaan winkelen. Haar keuzes waren altijd iets spannender dan de mijne. Cowboylarzen, een zigeunerblouse, het stond haar.

Ik had opgeruimd en bloemen gekocht – wat ik bijna nooit deed. De Audi had ik op de oprit gezet.

Ik trok de deur open en keek ik in het lieve, open gezicht van Ella. Het gezicht dat ik zoveel jaren zo goed had gekend. ‘Ella! Hoe is het? Leuk dat je er bent!’ Ik glimlachte, hoorde de opluchting in mijn stem. Alsof iets in mij had verwacht dat ze alsnog zou afhaken. Ik slikte mijn zenuwen weg. ‘Wat zie je er goed uit!’

‘Jij ook! Wat woon je hier mooi. Hoe is het?’ Zonder uitnodiging stapte ze over de drempel. Ze gaf me een vluchtige zoen. ‘Wat is het lang geleden, Saar. Hier, dat is vast niet veranderd.’ Ze drukte een doos bonbons in mijn handen.

Ze hing haar jas op en keek naar de kinderkapstok eronder. ‘Wat een stoer spijkerjasje. Is Vera alweer zo groot? Gaat ze al naar school? En Felix? Groep drie zeker, net als Stan?’

Ze had de namen van de kinderen goed onthouden. We hadden elkaar niet gezien sinds ik moeder was geworden, maar ik had wel geboortekaartjes gestuurd. Toen haar zoontje was geboren, was ik nog met een dikke buik op kraamvisite geweest. Ik had een tweede geboortekaartje van haar verwacht, maar het was bij Stan gebleven. Andersom was Ella duidelijk in de veronderstelling dat ik wel twee kinderen had.

‘Stan is nu druk aan het voetballen,’ ratelde ze door. ‘Zo leuk! Voetbalt Felix ook? Hoe gaat de zwemles? Stan is een echte water-rat. Die zwemt liever onder dan boven water,’ lachte ze.

Haar spraakwaterval verraste me. Vroeger was ik de extraverte van ons beiden. Op de vele studentenfeestjes die we aflieden, vroeg ik me altijd af of ze werkelijk genoot. Aandacht genoeg, dat wel. Haar dikke donkerrode pijpenkrullen en mooie ogen ontgingen de mannelijke medestudenten niet.

‘Mooi hier,’ zei ze terwijl ze doorliep naar de woonkamer. ‘Strakke keuken, mooie vloer. En zo’n weids uitzicht. Goed geregeld!’

Ze had nog dezelfde benige schouders. Ze leek zelfs slanker dan zes jaar geleden. Als zij al op haar kleding had gelet, was ze uitgekomen op ‘neutraal’: strakke spijkerbroek, zwarte V-hals, simpele zwarte pumps. Het maakte niet uit wat ze droeg, elegant was het bij haar altijd.

Ze had maar een uurtje, had ze in de mail geschreven, want ze moest nog boodschappen doen en Stan uit school halen. Het had me niet lekker gezeten: elkaar zes jaar niet zien en dan maar een uurtje langskomen? Ik had mijn irritatie weggeslikt en geschreven

dat ik ernaar uitzag. ‘Ga lekker zitten. Thee?’

‘Lekker. Doe ook maar zo’n bonbonnetje, daar ben ik wel aan toe.’ Ze liep naar het raam en liet zich in de witleren draaifauteuil zakken die uitkeek op de tuin. ‘Mooi plekje, zo aan het water. Woon je hier al lang?’

‘Bijna vier jaar.’ Ik trok het lintje van de doos bonbons en zette hem op tafel. ‘En jij? Woon jij nog in Gouda?’

‘Ik ben ook verhuisd vorig jaar. Binnen Gouda. We waren eraan toe.’

Ik liep naar de keuken, draaide de kookkraan open en vulde twee glazen. Opeens hoopte ik vurig dat we de vriendschap weer konden oppakken. Alsof er niets was gebeurd. Een draai aan de klok van het leven. Linksom, terug naar die vrolijke, onbezorgde tijd.

Ella zat met de rugleuning naar me toe gedraaid en keek uit over onze tuin en het aangrenzende water.

‘Ben je gelukkig?’ vroeg ze opeens.

Ik kwam aanlopen met de thee. Traag drongen de woorden tot me door. ‘Wat?’

‘Ben je gelukkig?’ herhaalde ze.

Ik schrok van haar vraag. Hij kwam uit het niets, zonder ook maar de geringste aankondiging. Vijf minuten binnen en dan zo’n vraag? Ik aarzelde. We hadden ons leven weer enigszins op de rit. Ik werkte veel, had het tot speechschrijver van een minister geschopt. En Lars en ik waren nog bij elkaar. Nog wel. Door Vera waren we nog op de been. Ze wist dat ze een broertje had gehad, maar ze had hem amper gekend en wist niet wat ze miste.

‘Ja hoor,’ loog ik. ‘Het is druk, maar wie heeft het niet druk? En jij? Ben jij gelukkig?’ Mijn antwoord zou nog geen kind hebben overtuigd. Maar Ella begreep het en vroeg niet door.

Ze was ook heel druk, zei ze, te druk. Maar de liefde ging goed. En ook Stan ging goed. Op het werk gaf ze inmiddels leiding aan twintig man.

Ze vertelde honderduit. Wat was ze veranderd!

‘Hoe is het met Lars?’ vroeg ze. ‘Had ik maar zo’n handige man. Is hij nog steeds zoveel aan het klussen?’

Meer dan me lief is, wilde ik zeggen. Lars zat hele avonden in de garage. Maar ik slikte mijn woorden in. Het was zijn manier om met het verlies van Felix om te gaan.

‘Zie je dat tuinhuis?’ vroeg ik wijzend. ‘Dat soort dingen maakt hij zelf. Hij heeft er veel lol in. En Huib? Hoe is het met Huib?’

Om de een of andere reden was het nu Ella’s beurt om minder vlot met een antwoord te komen. Er flitsten allerlei gedachten door mijn hoofd. Waren ze uit elkaar? Was hij ziek?

‘Goed,’ zei ze vluchtig, en ze keek naar buiten.

Ze had mij lucht gegeven, ik besloot het ook bij haar te doen. ‘Wil je nog een kop thee?’

‘Graag,’ zei ze.

Onderweg naar de keuken realiseerde ik me hoeveel er in zes jaar kon zijn gebeurd. Had Ella ook haar verdriet? *De liefde gaat goed* – haar woorden klonken na in mijn hoofd.

Ze leek de tijd te nemen voor het bezoek, tot een bliepje van haar telefoon haar aandacht afleidde. Ze had er vrijwel constant mee in haar handen gezeten en er regelmatig op gekeken. Was Ella ook nerveus?

Het uur was nog niet voorbij, maar ze moest gaan, zei ze. Ze pakte haar tas en stond op.

‘Het spijt me.’ Teleurgesteld liep ik met haar mee naar de hal.

‘Het was goed je weer te zien, Saar.’ Ze omhelsde me kort.

‘Wanneer zie ik je weer?’ vroeg ik. ‘Het lijkt me leuk je vaker te zien...’

‘Dat weet ik niet.’ Ze zuchtte. ‘Mijn leven is nogal ingewikkeld op het moment...’

2

Het cadeautje voor Fien was binnen. Ik startte de motor. Zelfs in de auto maakten we ademwolkjes van de kou. Het was al maart, Koning Winter gaf een laatste stuip trekking. Ik draaide de verwarming hoger.

We hadden een leuke middag voor de boeg. Fien, een groepsgeenootje van Felix op de opvang, werd vier. De leeftijd dat kinderen blijkbaar voor het eerst zelf bepalen wie er op hun verjaardag komt. Felix behoorde tot de uitverkorenen. Hij had gel in zijn haren gewild, ‘net als papa’, en een fleurig overhemdje uit de kast getrokken. Zijn blonde lokken zaten stevig in de plooi.

Ik draaide de parkeerplaats af en rilde. De auto deed zijn best warm te worden, maar het duurde even. Felix stuitte van enthousiasme.

‘Mooi cadeau hè, mama?’

Hij had een kleimachine voor Fien uitgekozen en schoof ongeduldig heen en weer in zijn zitje.

‘Ja, dat heb je goed uitgezocht, schat.’

Ik keek naar de lucht. De ochtend was stralend geweest. De voorbode van een kraakheldere winterdag, had ik aangenomen. Maar het begon nu toch te miezeren. Ik zette de ruitenwissers aan. De regen vroomde zelfs een beetje vast op de voorruit.

We hoefden maar een klein stukje, het was niet meer dan tien

minuten rijden. Fien woonde buitenaf, tussen de landerijen. Er was voor haar geen kinderopvang dichterbij. Ik huiverde. Ik moest er niet aan denken om de kinderen elke ochtend met de auto weg te brengen.

‘Mama?’

‘Ja?’ Ik hoorde Felix aan het papier friemelen en keek om. ‘Houd je het cadeau mooi, Flix? Leg het maar naast je op de bank.’

‘Mama?’

‘Ja?’

‘Gaan we taart eten?’

‘Vast wel.’

‘En paaseitjes?’

Pasen viel vroeg dit jaar. Het was over drie weken, de winkels lagen vol met chocola. Felix had de kassière bij de Hema zover gekregen hem naast dat ene eitje in zijn mond twee extra eitjes in de hand te geven. Een voor hemzelf en een voor zijn zusje. Vera had het eitje niet gekregen, maar ze was te klein om er iets van te vinden.

‘Ik denk het wel,’ antwoordde ik. Ik keek in de binnenspiegel en zag een tevreden grijns. Vera maakte kraaigeluidjes en verkeerde met haar knuffelpapegaai in een andere wereld. Ook zij werd alweer groter, onze kleine bolle blondine. Ik was blij dat ze kon lopen, dat we de babytijd achter de rug hadden.

We sloegen links af, een weg in die langs een kleine vaart liep. Het was mooi hier. Hollands mooi, met koeien en schapen in de wei en een paar oude windmolens.

‘Mama?’

‘Ja?’ Ik keek in mijn binnenspiegel en hoorde papier scheuren. ‘Flix, niet doen! Dat moet Fien openmaken. Jij bent niet jarig!’ Ik keek om en stak mijn vrije hand naar achteren om het cadeau af te pakken. ‘Schat, hou op. Geef maar hier.’ Ik trok het pakje uit zijn handen en legde het op de bijrijdersstoel.

Ik keek weer voor me en schrok. We zaten met twee wielen op de verkeerde weghelft! Zonder erbij na te denken gaf ik een ruk aan het

stuur. Maar de auto gaf weinig reactie. In plaats daarvan begon hij te glijden! Ik trapte op de rem, maar ook dat haalde weinig uit. De achterkant gleed langzaam zijwaarts. Met twee handen stuurde ik tegen. *De miezer, het was ijzel!*

We bleven glijden, de hele auto zat inmiddels op de linkerbaan. Het ging niet hard en er was geen verkeer. Godzijdank.

‘Mama! Wat doe je!’ gilte Felix. Hij keek door het raam en zag de buitenwereld op een vreemde manier aan zich voorbijglijden.

Remmen! In een flits zag ik het water opdoemen.

‘Mama!’

‘Stil, schat. Ik trek hem recht!’

We hadden inmiddels de smalle grasstrook langs het water bereikt en gleden achterwaarts. Het duurde seconden voordat de achterwielen het water raakten. Langzame seconden, tijd genoeg om me te realiseren dat het ging gebeuren. De auto gaf een korte klap naar achter. Een plons, waterspetters op de achterraut. Ik greep mijn riem en klikte hem los. ‘Felix, riem los!’

‘Mamaaa!’

Ik zag de angst in zijn ogen. *Rustig blijven nu.* ‘Riem los, schat. Het komt goed.’

De auto dobberde. Eigenlijk heel kalm. Als een bootje dat zijn vracht niet aankan. Ik leunde naar achter. Harder dan nodig drukte ik op de rode knoppen om de gordels te ontgrendelen. De riemen klikten zonder moeite uit het systeem.

Vera had het op een krijsen gezet. Haar papegaai was gevallen en ze was geschrokken van de klap. Ik greep haar bij de oksels, trok haar tussen de voorstoelen door en zette haar op de bijrijdersstoel. Ik reikte naar achteren om met Felix hetzelfde te doen. Hij was al op zijn stoel gaan staan.

‘Mama, mama! Er komt water!’

Felix wees naar de ruimte onder het stuur. Ik keek om. Ik zat op mijn knieën op de stoel en op de plek waar mijn benen hadden gezeten, gutste het water naar binnen.

‘Mama!’ gilde Felix.

‘Kom naar voren, schat. Doe wat ik zeg. Kom.’

‘Maar daar komt water!’

‘Kom naar voren, schat.’ De achterdeuren zaten op het kinder-slot, daar eruit was geen optie. Felix deed zijn best naar voren te klauteren. De voorkant maakte sneller water dan de achterkant. De auto trok scheef en veerde mee met onze bewegingen. Het was zoeken naar balans. Vera was gaan staan en klampte zich als een aapje aan de rugleuning van de rijdersstoel vast. Ik trok Felix hardhandig tussen de stoelen door.

‘Jongens, luister goed naar mama. We moeten het water in. Het is hartstikke koud, maar het kan niet anders. We moeten hier zo snel mogelijk weg.’ Ik trok aan de deurklink en duwde. Niets. Ik zag het bruine water stijgen, buiten de auto sneller dan erbinen. Ik drukte op de schakelaar om het elektrische raam te openen. Geen reactie. Ik drukte op alle schakelaars tegelijk.

Ook in de auto liet het water zich niet afremmen. Het had de zitting van de stoel en mijn knieën bereikt. Ijskoud, gitzwart water. Vera en Felix stonden krijsend op de rijdersstoel. Ook zij hadden al natte voeten. De auto helde naar voren.

De oranje hamer! Die hadden we, ik wist het zeker. Lars had hem onder het stuur gemonteerd. Ik greep in het water en voelde met mijn hand langs de middenconsole. Hij moest hier ergens zitten. Nog iets lager. *Hebbes!*

‘Mamaaa!’

Met een plons gleeed Felix van de stoel in het water. De zwaarte-kracht hielp niet. Ik trok hem hijgend omhoog, hij was nat tot aan zijn borst.

‘Mama, het water is ijskoud!’ gilde hij.

‘Dat weet ik, lieverd. We moeten erdoor.’

Buiten golfde de waterspiegel halverwege de voorruit. Felix zag het ook. Ik zag de paniek in zijn ogen en wendde mijn blik af. ‘Houd vol, lieverds. Het komt allemaal goed. Mama houdt van jullie.’

Ik sloeg met de hamer op het raam zoals ik nog nooit met een hamer had geslagen. Het glas in het bestuurdersportier brak en het water spoelde met kracht naar binnen. Ik gleeed naar achter, tegen de kinderen aan. Ik greep ze met één arm beet en duwde hen met het hoofd boven water. ‘Houd mama goed vast, we gaan.’

Met mijn vrije hand trok ik ons aan de stoel naar voren in de richting van het raam. De auto ging verder omlaag. Ik hapte een laatste teug lucht. Met z'n drieën door het raam was geen optie. Het kon niet anders: in een fractie van een seconde liet ik Felix los en duwde Vera erdoor. Daarna ikzelf. Ik reikte met mijn arm terug de auto in om Felix te pakken. Ik voelde en ik greep. Ik voelde en greep. Felix! Waar bén je?

Het bruine water gaf niets prijs. Met mijn schouder tegen de deurpost maakte ik met mijn arm een cirkel in de auto. Vera spatelde in mijn andere arm. Niets. Felix! Flix, waar ben je? *O god.*

De kade was niet ver en niet hoog. Ik zou Vera aan land zetten en teruggaan. De auto leek inmiddels stabiel. Goddank was de vaart niet diep. Met twee stevige zwemslagen waren we boven water. Vera kuchte en proestte. Ik zwom en trok haar mee. ‘Het komt goed, lieverd. Kom, snel!’

Er stond een auto in de berm. Een man van middelbare leeftijd stond drukgebarend te bellen. In paniek. Toen hij ons zag, ging hij op zijn buik langs het water liggen.

‘Geef me je hand!’

‘Nee, ik moet terug. Mijn zoon! Hier.’ Ik duwde Vera omhoog, de man greep haar vast en trok haar aan land.

Terug. Ik zwom een paar slagen naar de plek waar nog luchtbelletjes bovenkwamen en dook. Ik voelde het dak. Ik maakte een beenslag, trok mezelf aan de deurpost over de auto en zwom door het verbrijzelde raam naar binnen. Ik voelde en greep om me heen. Hij zal toch niet...?

Voor het eerst sinds we te water gingen, raakte ik in blinde paniek. Felix zal toch nog wel in de auto zitten? God verhoede dat hij

zelf naar buiten is geklommen. Dan is hij onvindbaar. Als een dolle voelde en greep ik met twee armen door de auto. Voorin was hij niet. Ik trok mezelf naar de achterbank. Goddank ja. Ik voelde een jas en sloeg er met kracht mijn arm omheen.

Hij bewoog niet. *Nee, Flix, nee!* Naar boven. Snel. Tussen de voorstoelen door, door het raam. Zijn lichaam was slap en onhandzaam. Waar Vera nog meewerkte en zich aan me vastklampte, had ik met Felix meer moeite. Ik trok, maakte twee sterke slagen en we waren boven. Ik hapte naar adem.

‘Felix, Felix, lieverd. Flix!!’ Ik trok hem achter me aan naar de kade. De man kwam terugrennen van zijn auto. Hij ging weer op zijn buik liggen en pakte Felix vast.

‘O, mijn god, mijn god. Hij is er zo, de ambulance. Mijn god, mijn god.’

Hij hees Felix uit het water en legde hem op zijn zij op het gras. Ik trok mezelf de kant op en zakte naast hem op mijn knieën. Ik sloeg op zijn wang. ‘Felix, lieverd. Felix, hoor je me? Ik houd van je, schat. Blijf bij me. FELIX!’

De man trok zijn jas uit en legde die onder Felix’ hoofd. Zijn lichaam was slap, zijn huid blauw. Ik voelde een trage hartslag. ‘Felix, alsjeblieft!’ Ik duwde hem op zijn rug, kantelde zijn hoofd naar achteren en blies mijn levenslucht in zijn longen. En nog een keer. En nog een keer. Ik zette mijn handen op zijn borstbeen en duwde. ‘Een, twee, drie, vier...’ Als een bezetene probeerde ik mijn zoon in leven te houden. Tot ik sirenes hoorde. De ambulance stopte een meter bij ons vandaan en twee warme handen trokken me van mijn kind af.

3

Ping.

Ping.

Ping.

Op de *Volkskrant*-redactie kwam het sms-salvo van de Rijksvoorlichtingsdienst zoals gebruikelijk op bijna alle telefoons tegelijk binnen. Boris stopte met typen en trok zijn mobiel uit zijn zak. Het verlichte schermje toonde het bericht:

Pc MP verwacht vanaf 15,30 uur in Nieuwspoor

Hij las het nog eens en rolde zijn bureaustoel opzij om tussen de beeldschermen door naar zijn collega's te kijken. 'Jongens, verwachten jullie nieuws?'

Ze waren net terug op de redactie na het Vragenuurtje in de Tweede Kamer. Boris had in de wandelgangen gesproken met Daniël Kasseie, de nieuwe fractievoorzitter van de vvd. De verkiezingen waren pas over een jaar, maar Kasseie had hem in geuren en kleuren het nieuwe vreemdelingenstandpunt verteld.

Verzekerd van een plek op de voorpagina zat Boris met rode koken te tikken. Hij keek op zijn horloge, het liep tegen drieën. 'Over een halfuur persconferentie van Trint, wat is dat?'

'Hallo, jij bent hier de premierwatcher,' grapte Stefan vanachter

zijn computer. Hij stond op om het rolgordijn naast zijn bureau te laten zakken tegen het felle middaglicht.

Collega Anke stond bij de leestafel in de net binnengekomen *NRC* te bladeren. ‘Het *Handelsblad* heeft ook niets spannends,’ zei ze.

Op zijn telefoon opende Boris Twitter. Hij klikte op het plusje om een tweet toe te voegen.

15.30u persconferentie @MinPres Trint. Houd volkskrant.nl in de gaten voor het laatste nieuws!

Hij las het bericht na en drukte toen op Tweet. Hij scrolde door zijn tijdlijn. Van de collega’s bij andere media druppelden vergelijkbare berichten binnen. Het ANP gaf een persalarm uit, maar ook daarin stond alleen het tijdstip, geen inhoud.

‘Volgens mij heeft niemand enig idee waar die persconferentie over gaat...’ zei Boris. ‘Trint doet het alleen, niet met een vakminister. Wat zou het zijn? Iets met het koningshuis? Iets over zijn bezoek aan de vs? Chef, bel jij met Amsterdam om te melden dat we nog een gaatje op de voorpagina nodig hebben?’

Boris pakte zijn beker en liep naar het keukentje. ‘Dit moet iets groots zijn. Waarom roept de premier de hele vaderlandse pers op een dinsdagmiddag bij elkaar?’ Hij stopte een cupje in de espressomachine en drukte op de knop. ‘Zullen we even overleggen wie wat doet? Heeft een van jullie tijd om met mij mee te gaan?’

‘Die tijd maken we.’ Anke was er als de kippen bij. Ze was de jongste binnenkomer op de parlementaire redactie en iedereen was het erover eens dat ze talent had. Al in haar eerste week had ze een woordvoerder de agenda van de ministerraad ontfoetseld. Ze pakte een stoel bij de leestafel en ook Stefan schoof aan.

Gerard hing al aan de telefoon met de Amsterdamse redactie. ‘*That’s it*. Meer weten we nog niet. We gaan nu vergaderen.’ Hij legde neer en kwam met de droppot onder zijn arm naar de vergadertafel.

‘Boris, kun jij dit doen, heb je tijd?’

‘Zeker. Ik heb Kasseie exclusief, die kan wel een dagje wachten. Dan krijgt hij ook een mooiere plek in de krant in plaats van weggestopt te worden achter het nieuws van de premier. Daar komen we wel uit.’

‘Dan stel ik het volgende voor,’ zei Gerard. ‘Anke en jij gaan naar Nieuwspoort en volgen de persconferentie. Stefan en ik kijken mee via de livestream en maken vast een opzet voor een bericht. Als jullie terug zijn, vul je het stuk aan en zetten we het direct online. Eens?’

Anke glunderde. ‘Graag!’

‘Kunnen we al iets van achtergrond bedenken?’ vroeg Gerard.

Boris roerde in zijn koffie. ‘Dat ligt helemaal aan de aard van het nieuws,’ zei hij. ‘Meestal zie ik het wel aankomen, maar ik heb nu geen flauw idee. Jullie?’

‘Nee.’ Gerard keek de tafel rond. ‘Stefan, jij?’

‘Nee. Donderslag bij heldere hemel.’

‘Was jij al begonnen aan dat profiel van Trint, Boris?’ vroeg Gerard. ‘We hadden plannen dat tijdens het zomerreces te publiceren. Wat heeft hij de afgelopen drie jaar gepresteerd, wat vindt zijn omgeving van hem?’

‘Ik heb wat artikelen bij elkaar gezocht en een paar telefoontjes gepleegd. Maar dat stuk is niet morgen klaar...’ zei Boris.

Gerard graaide in de droppot en schoof hem door naar de anderen. ‘Kunnen we nog iets bedenken wat we dit halfuur kunnen uitzoeken? Of zit er niets anders op dan afwachten?’

‘Ik vrees dat laatste, chef,’ zei Boris.

4

Lars en ik hadden een drukke week achter de rug. We hadden gekookt, Vera in bed gelegd en allebei nog een paar uur gewerkt. Het was vrijdag, tijd om aan het weekend te beginnen. Uitgeteld plofte Lars op de bank. Ik zette de tv aan en ging naast mijn man zitten.

Het *Journal* op 1 bracht het leed van de wereld binnen. Ik zapte door. Op RTL4 vingen we een glimp op van wat de latenighttalkshow na de reclame zou brengen. Floortje Dessing zat aan tafel voor haar nieuwe reisprogramma. ‘Die maar doen? Kijken wat we tegenwoordig allemaal missen aan de andere kant van de wereld?’

Ik glimlachte flauwtjes. Lars en ik hadden veel gereisd voor we kinderen kregen, maar de laatste jaren kwam het er niet meer van. De camera toonde een laatste shot van de tafel met gasten. In een flits zag ik een bos donkerrode pijpenkrullen. ‘Hè?’

‘Wat, schat?’

‘Dat leek Ella wel, die vriendin van vroeger die hier van de week is geweest.’ De presentator rondde af. ‘Over een paar minuten zijn we bij u terug, met Floortje Dessing, Ella van Haveren...’ De rest hoorde ik niet. ‘Het is haar!’

Lars was niet onder de indruk. ‘Dat kan toch? Misschien heeft ze een spannend verhaal.’

Ik begreep er niets van. Ella? Als tafelgast bij *RTL Late Night*? Wat kon ze hebben gedaan dat ze voor zo’n programma werd uitgeno-